

► DVĚ NOVELY K SÉRII KOSTIČAS ◀

BLEDÝ
SNÍLEK

PÍSEŇ

ÚSVITU

HOST

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

The Pale Dreamer:

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2016

The Dawn Chorus:

Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2020

Cover design © David Mann

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1726-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1727-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1728-2 (MobiPocket)

► DVĚ NOVELY K SÉRII KOSTIČAS ◄

I

STRAŠLIVÝ PŘÍPAD ANNE NAYLOROVÉ

Londýn 2056

Kdybyste se mě zeptali, co mám na životě nadějně začínající kriminálnice v roce 2056 nejradši, nejspíš bych vypíchlá nějakou obyčejnou věc. Před svítáním popíjet kávu v našem doupěti a přitom naslouchat, jak se hlavní město kolem protahuje a probouzí. Sedět pod rozkvetlou třešní na našem dvorku a listovat si zakázanými romány. Tajné výpravy do Jaxonova pokoje a poslouchání nezákonné hudby.

Divné, já vím. Ne že bych tyhle věci nemohla dělat už předtím, než mě najal Jaxon Hall. Možná bych se nedostala k nelegální muzice a románům, ale klidně jsem si mohla najít strom a číst si pod ním nebo si před rozedněním vařit kávu, i kdyby všechno dopadlo jinak. Byly to obyčejné okamžiky v mém nyní neobyčejném životě — a tím pádem se proměnily v neobyčejné.

Jako krajinochodkyně bych měla být naprosto jedinečná vidoucí, nebo přinejmenším vzácná. Jaxon si byl jistý, že v sobě ukrývám velkolepé schopnosti: kdyby se mi zachtělo, dokázala bych opustit vlastní tělo, zmocnit se jiných lidí a vodit je podle libosti jako nemyslíci loutky. Ale po třech měsících pod jeho

vedením se mi to ještě pořád nedařilo. Ne že bych se nesnažila, to je potřeba dodat — jen jsem nevěděla, jak na to, a nikdo si nebyl jistý, jak mě vlastně učit.

Poprvé jsem se doslechla o strašlivém případě Anne Naylorové v říjnu toho roku. Ono pondělní odpoledne jsem zrovna trávil v „pracovně“ našeho doupěte za starým dubovým stolem téměř pohřbeným pod kupou papírů a dokumentů. Doupě byl tříposchodový mezonet na Monmouth Street v nevelké čtvrti Sedm ciferníků. Mělo tři stálé obyvatele — mě, Jaxona a Elizu. Nick bydlel ve vlastním bytě, ale často tu zůstával s námi.

Doupě jsem si zamilovala hned, jak jsem se sem přistěhovala. Bylo zakrámované a zaprášené a kotel byl naprosto k ničemu, ale díky tomu mi připadalo ještě útulnější a zabydlenější. Jaxon mě obdaroval vlastním pokojem a řekl mi, ať si s ním udělám, co jen budu chtít. A tak jsem si stěny vymalovala vínově rudou barvou a zaplnila ho tretkami z černého trhu, kde jsem se po večerech snažila ulovit starožitnosti a kuriozity. Vůbec se nepodobal mému pokoji v tátově sterilním, ultramoderním bytě, který mu poskytla vláda.

Při pomýšlení na otce mi v žaludku zavířili motýli. Po odchodu ze školy jsem mu řekla, že bydlím s kamarádkou a že si hledám práci ve službách. Pořád je zklamaný, že jsem se rozhodla nehlásit na univerzitu.

Kdyby znal pravdu, byl by ještě zklamanější.

Poklepala jsem perem do stránky účetní knihy. Jaxon po mně chtěl, abych zjistila, kdo ze čtvrti ještě nezaplatil nájem a kolik dluží. Otupující práce. Ne jako úkoly, které dostávali Eliza a Nick. Ti dva pořád pobíhali po městě a lovili duchy nebo se zaplétali do potyček s konkurenčními jasnovideckými gangy. Když mě Jaxon poprvé pozval k Sedmi pečetím, představovala jsem si, že přesně tohle budu dělat. Ti dva pro něj pracovali déle než já, ale

přesto jsem byla netrpělivá, zvláště proto, že se mi nedařilo rozvíjet své schopnosti. Toužila jsem po nějakém důležitém úkolu, který by skutečně prověřil, co umím.

Ne že bych o něco takového někdy požádala přímo. Jaxon Hall dokázal být velmi zdvořilý, dokonce okouzující, ale taky pěkně náladový. Kdybych na něj zatlačila v nesprávnou chvíli, možná by to vypadalo, že nejsem dostatečně vděčná za práci, kterou díky němu mám, a já si nemohla dovolit o ni přijít. Měla jsem pocit, že pokud člověka z jasnovideckého podsvětí jednou vyhostí, už se zpátky nikdy nevrátí.

Tolik jsem riskovat nemohla. Teď když jsem věděla, že tenhle svět existuje, nesměla jsem dovolit, aby mě z něj vyloučili.

Víčka jsem měla jako z olova. Zvedla jsem oči od čísel a promasírovala si zatuhlý krk.

Slunce viselo nízko na obloze a barvilo ji měděně zlatým odstínem. V pohodlí našeho hnízdečka bylo snadné zapomenout, že by mě naše milovaná vláda mohla oběsit, kdyby se někdy dozvěděla, co vlastně jsem — nepřírozená. Právě takhle Scion nás vidoucí nazýval.

Narovnala jsem záda a upravila si svetr, když tu jsem oknem zahlédla Elizu. Měla zrudlé tváře, vlasy rozčuchané větrem a oči jí zářily.

Elize Rentonové bylo dvacet let a pracovala pro Jaxona už přes rok. Z toho, co se mi povedlo vypořádat — během papírování jsem všechno kolem sebe pečlivě sledovala —, byla chytrá a vynalézavá, ale nesoustředěná. Švadlena, umělkyně, vidoucí. Dneska na sobě měla hedvábné šaty ve stejném světle zeleném odstínu, jaký mají její oči, a přes ně sametový kabát. Odvážně se vrhla do zimy, aby nám přinesla oběd, říkala, že stejně musí na pochůzku a já si zasloužím přestávku od každodenních výprav pro kávu a jídlo, ale vracela se s prázdnýma rukama.

„Žádnej kofein?“ zeptala jsem se, když šla s odhodlaným výrazem po schodech, ale to už byla pryč. „Elizo?“

„Jaxone!“

Její vysoké boty svižně klapaly nahoru. Opustila jsem své místočko a následovala ji. Jakákoli výmluva dobrá. Než jsem došla na odpočívadlo v druhém patře, už klepala na dveře Jaxonovy pracovny. Vyzařovala z ní nervózní energie, přenášela váhu z jedné nohy na druhou.

Dveře se se zaskřípěním pootevřely. Jaxon Hall v nich stál v županu, černé vlasy neměl uhlazené brilantinou jako obvykle.

„Přinesla jsi tu kávu, drahá?“ zeptal se. Pod očima se mu rýsovaly zašedlé kruhy.

„Fakt to hrozně nerada říkám,“ vyhrkla Eliza, „ale na kafe nemáme čas.“

Proklouzla kolem něj. Já vstoupila hned za ní a pohledem jsem Jaxonovi naznačila, že netuším, o co jde. Mezi prsty si protáčil zapálený doutník.

Nebyla jsem si jistá, co si o Jaxonovi myslet. Nebyla jsem si dokonce ani jistá, jestli se mi zamlouvá, nebo ne. Jasně bylo jen to, že můj šéf je muž mnoha tajemství. Byl přinejmenším výstřední a taky děsivý, jeho úšklebek byl příslibem pohromy a mléčně modré oči dokázaly prohlédnout cokoli skrz naskrz. Nejslavnější vidopán londýnského podsvětí byl stejnou měrou milován i obávan — tak to alespoň tvrdil Nick.

Jaxonovi jako šéfovi gangu náležela nejlepší místnost v domě. Pyšnila se velikými okny, starožitným stolem, gramofonem, lampou se stínidlem z vitrážového skla, lahvemi absintu a nesčítanými policemi plnými knih a dekorací z černého trhu. Nick už tady byl, rozvaloval se na lenošce.

Nick Nygård byl Jaxonův koč, jeho zástupce. To on mě vytrhl z mého starého života, představil mě Jaxonovi a přivítal mě v tomto novém bytí.

„Dobré odpoledne.“ Promnul si oči. „Ahoj, *sötнос*.“

Začal mi tak říkat před nedávnem. Ve švédštině to znamenalo „sladký nosík“. Zdálo se mi to roztomilé. Celý Nick byl roztomilý.

„Ahoj,“ odpověděla jsem.

Eliza sebou plácla vedle něj a odstrčila mu z lenošky nohy, aby si udělala místo.

„Jaxone,“ vyhrkla a snažila se popadnout dech, „jeden z našich kurýrů mě právě odchytil na černém trhu a poprosil mě, abych ti to vyřídila co nejdřív. Tvrdil, že Didion Waite —“

„Nemůže to být natolik zásadní, pokud se to týká Didiona Waitea, zlato. Ten člověk je kašpar.“ Jaxon se na mě zadíval. „Paige, přišla by nám k duhu trocha čaje.“

Normálně bych se zeptala, kolik chce cukrů — jeho přání se měnilo skoro každý den. Ale místo toho mi veškeré podráždění, které se ve mně sbíralo poslední tři měsíce, vybublalo jako láva až do hrdla a mně ze rtů uniklo:

„Ráda bych tu zůstala.“

Jaxonovo obočí vyskočilo kamsi k linii vlasů.

A všechen ten žár ve mně zledovatěl.

Rozhodně mě teď odsud vykopne. Budu se muset vrátit zpátky k otci. Nikdy se nenaučím používat svůj dar. Nakonec se nějak projeví a já nebudu mít sebemenší tušení, jak ho skrýt nebo ovládat. Skončím na šibenici, ještě než mi bude sedmnáct. Smrt za to, že jsem příliš hrdá, než abych šla uvařit čtyři hrnky čaje. Smrt čajem.

„Elizo,“ pronesl Jaxon a nespouštěl ze mě oči, „pokračuj.“

Tiše jsem začala znovu dýchat.

„Víte, jak Didion hledá cenný duchy do aukce? No, tak se mu podařilo objevit Sarah Metyardovou,“ oznámila Eliza. Jaxon ztuhl. „Najal někoho, aby ji svázal, ale nakonec to podělali a vyprovokovali ji. A ona teď řádí.“

Jaxon se opřel a zdálo se, že veškerou pozornost upírá na prasklinu ve stropě.

„Zdivočelý poltergeist,“ pronesl. „Ale, ale, drahý Didione, do čeho ses to namočil?“

Chvilku jsme tam seděli v napjatém tichu. Nakonec se Jaxon zhluboka nadechl, postavil se a pak vyrazil po schodech do nejvyššího patra. Nick a Eliza si vyměnili znepokojené pohledy.

Odkašlala jsem si.

„Pardon,“ řekla jsem, „ale kdo je Sarah Metyardová?“

Nick se uchechtl. „Zapomínám, že jsi tu s námi teprve pět minut, Paige. Musíš mít tisíce otázek.“

Pokynutím mi naznačil, ať se k nim přisunu blíž. Eliza na mě povzbudivě kývla, i když se tvářila obezřetně. Pořád jsem měla podezření, že si nepřeje, aby se k jejich semknuté rodince připojil někdo další. Usadila jsem se na lenošce vedle Nicka a snažila se nevnímat jeho blízkost.

„Víš, co je poltergeist, ne?“ zeptala se Eliza.

„Násilný typ vlamače — duch, který dokáže ovlivňovat fyzický svět.“

„Přesně tak. Poltergeisti jsou extrémně nebezpeční, protože ti můžou fyzicky ublížit, ale taky jsou v porovnání s dalšími duchy dost vzácní a je těžký je polapit, takže se prodávají za hromadu peněz.“

Nick zachytil můj pohled. Věděl, jak důvěrně jsem s poltergeisty obeznámena, Eliza o tom však neměla ani tušení. Vzal si od ní složku označenou písmenem M, kterou vylovila z knihovny vedle pracovního stolu.

„Duch Sarah Metyardové se tu potuluje už pár století,“ navázal Nick. „Metyardovou pověsili za vraždu mladé dívky jménem Anne Naylorová, jedné z jejich učednic, v roce 1758.“

Obrnila jsem se před tím, co bude následovat. „Proč by vraždila vlastní učednici?“

„Smrt Naylorové byla nehoda, ale zároveň byla důsledkem extrémního zanedbávání a krutosti.“ Nick s nakrčeným obočím otevřel složku. Uvnitř byly výpovědi svědků, zažloutlé mapy Londýna osmnáctého století, úmrtní listy a přepisy. Přejela jsem je očima. „Metyardová a její dcera, která se taky jmenovala Sarah —“

„Ale říkalo se jí Sally,“ vložila se do toho Eliza. „I ona byla obětí matčiny brutality. Ale to jí nezabránilo vybít si krutost na dívkách v jejich péči. Každopádně, Sarah a Sally...“

„...vlastnily buď kloboučnictví, nebo galanterii, možná obojí. Několik dívek z okolních dílen u nich bylo v učení. Jedna z nich se jmenovala Anne Naylorová, říkalo se jí taky Nanny.“

Pozorně jsem poslouchala a snažila se zapamatovat si každou podrobnost.

„Se všemi dívkami zacházely příšerně, ale Anne byla slabá,“ vykládala Eliza. „Nedokázala pracovat tak rychle jako ostatní učednice, a proto se stala oblíbeným terčem obou Metyardových. Sarah jí nedávala pořádně najíst, nutila ji pracovat do padnutí, vůbec se o ni nestarala — dokonce té chudince museli uříznout prst, protože se jí na něm vytvořil absces a ony jí zřejmě nedovolily navštívit doktora.“ Eliza si olízla svůj prst a otočila na další stránku. „Dvakrát utekla, ale chytily ji. A za trest ji po druhým útěku zbily, přivázaly ke dveřím a nechaly ji tam bez jídla a pití. Po několika dnech tohoto mučení ostatní učednice v panice zavolaly Sally.“

Očima jsem sklouzla ke stránce a přečetla si, co říkaly. Skoro jsem slyšela jejich vyděšené hlasy.

Čtvrtého dne přestala mluvit a brzy nato vydechla naposledy. Ostatní dívky viděly, že její tělo visí celou vahou na provazech, kterými byla připoutána ke dveřím, a úplně zděšené začaly volat: „Slečno Sally! Slečno Sally! Nanny se nehýbe!“ Dcera pak vyšla nahoru a řekla: „Jestli se nehýbe, já ji k tomu donutím.“ A poté zesnulou bila do hlavy podpatkem svého střevíce.

„Metyardovy se Anne snažily oživit,“ vyprávěla dál Eliza, „ale byla už mrtvá. Bylo jí teprve třináct.“

Měla bych být otřesená, ale za posledních pár měsíců jsem podobných příběhů slyšela příliš mnoho. Dozvědět se něco o slavných duších hlavního města byla součást mého vzdělávání.

„Samozřejmě se snažily Anninu smrt utajit,“ pokračovala Eliza. „Prohlásily, že utekla, a tělo ukrývaly v truhlici na půdě dva měsíce, ale ten puch se nedal maskovat navzdýcky. Sarah Metyardová

odřízla ruku s chybějícím prstem a spálila ji, aby nemohla posloužit jako důkaz, že jde o Anne, ale zbytek těla se rozhodla raději nepálit, aby si sousedi něčeho nevšimli. Nakonec ho rozsekaly na kusy a Metyardová je naházela do stoky — do *kloaky*, jak se tomu tehdy říkalo.“

„V některých verzích příběhu se tvrdí, že zabily i Anninu osmiletou sestřičku Mary, která taky patřila mezi jejich učednice,“ navázal Nick. „Nějaký hlídač nakonec našel kusy Anniny mrtvolky, ale mělo se za to, že je tam pohodil vykradač hrobů nebo chirurg, takže nikdo nic nevyšetřoval.“

„Vypadalo to, že jim to prostě prošlo,“ řekla Eliza, která si svou roli vypravěčky očividně užívala. „Ale jak roky plynuly, chovala se Sarah čím dál surověji i k vlastní dceři. Sally se nakonec odstěhovala k muži jménem Richard Rooker a ten jí nabídl práci. Začala s ním bydlet a stala se i jeho milenkou, ale Sarah je nenechala na pokoji — očividně se bála, že Sally někomu poví o té vraždě. Rooker jednoho dne vyslechl jejich hádku a z toho, co uslyšel, neměl dobrý pocit, zatlačil na Sally a ta mu všechno přiznala. Rooker upozornil příslušný úřady, nejspíš si myslel, že Sally dostane nižší trest, když ji tolik ovlivňovala matka — ale nestalo se. Obě Metyardovy byly oběšeny v Tyburnu...“

„...roku 1768.“ Nick složku zaklapl. „Duchové vrahů často pronásledují duchy svých obětí. Vsadím se, že když teď Sarah Metyardovou vyprovokovali, půjde po Anne Naylorové.“

Olízla jsem si rty. A to jsem si před pouhými pár měsíci myslela, že mrtví taky mrtvými zůstávají.

„Takže,“ nadhodila jsem a snažila se mluvit tak, jako by mi to všechno připadalo naprosto normální, „víte, kde Anne je?“

Eliza se natáhla po složce s písmenem N. „Taky se z ní stal poltergeist a zabydlela se na stanici metra Farringdon. Až si uvědomí, že její vražedkyně je na svobodě, bude běsnit.“

„Ale ona už přece ‚na svobodě‘ byla předtím, ne?“

„Vlastně jo, ale poltergeisti většinou nejsou agresivní, dokud je někdo nevyruší. Ovšem když se ti je rozrušit podaří, rádi se

vracejí na místa, který pro ně byly za života důležitý. Skoro jako by jim to připomnělo, že jsou mrtví.“

Víc jsme to rozebrat nestačili, protože Jaxon už scházel po schodech zpátky.

„Paige, podej mi pero. Na stole.“

V žaludku mi vyklíčily mírné obavy. Na stole leželo nejmíň osm per.

Pomalů jsem vstala. Tohle musel být trest za mou malou vzpouru. Nebo jen zkoušel moje jasnoviděcké schopnosti? Měla jsem zkrátka vědět, jaké pero chce? Sakra. Spontánně jsem se rozhodla a podala mu plnicí pero pokryté drahými kameny, které už jsem ho viděla používat.

„Ne. Tohle je moje psací pero,“ řekl.

Psací pero. Sakra, sakra. Copak mělo pero i nějaký jiný účel? Celá zpotená jsem k němu napřáhla jiné, které vypadalo o něco levněji. Než si ho vzal, vrhl na mě pohled, který jsem si neuměla vysvětlit.

„Nejdřív se musíme vypořádat s Didionem. Jeho neschopnost je teď pro nás všechny nebezpečná,“ pronesl. „Tím, že se postaral o vznik tohoto zdivočelého poltergeista, porušil zákony syndikátu.“

Pořád mi připadalo vtipné, že má zločinecká organizace nějaké zákony. Syndikát vidoucích porušuje zákony Scionu pouhou svou existencí, přesto má svůj vlastní systém spravedlnosti. Ne příliš účinný, ale existuje.

„Jaxi,“ obrátila se k němu Eliza, „možná bychom se do toho prostě neměli míchat...“

„Ne. Postaráme se o to, aby Didion za své prohřešky nesl odpovědnost. Ty teď půjdeš rovnou do Cheapside a nařídíš mu, aby ten cirkus, který tam provozuje, okamžitě zavřel. A taky mu řekneš, aby odešel — ano, aby ten neschopný kašpar opustil citadelu jednou provždy. Tímto pozbyl práva na své místo v syndikátu, takže...“

„Není v naší kompetenci Didiona vyhostit a ty to víš,“ podotkl Nick klidně. „Museli bychom do toho zapojit Hektora.“

Po té připomínce Jaxon trochu zvadl, ale v očích mu pořád zářila ctižádost.

„Samozřejmě. Máš pravdu, jakkoli se mi to nelíbí. Museli bychom do toho zapojit i Hektora.“ Zapálil si další doutník a pomalu se uvelebil v křesle. „Ale... je tu i jiná možnost.“

Na to, abych se do rozhovoru vložila, jsem o politice podsvětí neměla dost informací, a tak jsem jen poslouchala. Pokud jsem chtěla někdy chápat, o čem se mluví, musela jsem do sebe nasát všechno, co kdo řekl.

Jaxon si k sobě přes stůl přisunul staromódní telefon. Mělo se za to, že Scion odposlouchává většinu hovorů, takže tohle musela být bezpečná linka. Vytočil číslo a zvedl sluchátko k uchu.

„Sežeňte mi Didiona Waitea,“ pronesl s nebezpečnou vlídností. „Přál bych si s ním promluvit osobně.“ Odmlka. „Bílý vazač.“ Zatěkal očima směrem k nám. „Myslím,“ řekl jakoby pro sebe, „že mě napadá způsob, jak tuto situaci obrátit v náš prospěch. Musíme se k Metyardové dostat dřív, než se ji bude snažit polapit každý tupec po celém Londýně.“

Cosi na telefonu přepnul. Ozvalo se zašustění a pak místnost naplnil nosový hlas.

„Zdravím tě, Jaxone.“

„Milý Didione,“ pronesl Jaxon sametovým hlasem, „jak se ti daří?“

„Velice dobře.“

Jejich zdvořilosti přetékal opovržením. Věděla jsem, že Didion Waite je Jaxonův dlouhodobý sok, ale Nick mi ještě nevysvětlil, čím jejich svár vlastně začal.

„Předpokládám,“ prohodil Didion, „že ses nějak dozvěděl o Metyardové. Kdo ti to řekl?“

„Ach, já mám oči všude, Didione. Dokonce i ve tvé čtvrti.“ Jaxon měl na tváři jedovatý úsměv. „O tom tvém aukčním domečku jsem měl vždy pochybnosti, ale byl jsem ostatními veden k přesvědčení, že se jedná přinejmenším o poloprofesionální podnik.“

„Jak se opovažuješ naznačovat, že snad nejsem profesionál?“
Ať už byl Didion kdokoli, měl velmi pronikavý hlas. „Samozřejmě bylo jasné, že Metyardová bude... drobátko nepřátelsky naladěná —“

„*Drobátko nepřátelsky naladěná*. Dovol, abych ti připomenul, že ta žena zavraždila třináctileté děvče, rozřezala jeho mrtvolu na kusy a pak je poházela ve stoce.“

„Byl jsem mnohokrát ujištěn, že —“

„Ujištění nic neznamena, ty dutohlavý imbecile.“ Jaxonovi zběhaly klouby. „To ty ses snažil Metyardovou svázat?“

„Ne. Já ten úkol, ehm, předal někomu jinému.“

„To proto, Didione,“ zavrnl Jaxon, „že jsi zbabělec. Nechutný, rozklepaný srab.“

„To tedy zcela jistě nejsem —“

„Posera. Strašpytel. Bázlivá hrouda vyděšeného slizu, která není hodna lidské civilizace.“

„Mé srdce nezná zbabělosti,“ zavřískl Didion. „Do pekel s tebou. Jednoduše jsem se rozhodl...“

„...postoupit tu práci amatérovi, ano. Jsi ostudou všech vazačů, kteří kdy dýchali tento vzduch.“ Jaxon se dál usmíval. „Nuže, z tohoto fiaska vedou dvě cesty, Didione. Podle veškerých pravidel bych tě měl za tvé pochybení a špatné nakládání s poltergeistem nahlásit Kmotrovi. Jakmile se to Hektor dozví, tvůj podnik skončí. Zanikne. Zbude z něj pouhá ozvěna vzpomínky. A tobě nejspíš podřežou krk.“

V tom měl asi pravdu. Z toho, co jsem o Kmotrovi slyšela, bylo staré dobré podřezávání hrdel jeho oblíbenou zábavou.

Didionův hlas zněl najednou daleko pisklavěji. „A ta druhá cesta?“

„Dovolíš, aby se do toho vložili mí zaměstnanci — a vyvázneš se zdravou kůží.“ Jaxon se na křesle líně zhoupł, přehodil si nohu přes nohu. „Pokud Sarah Metyardovou svážeme, tak si na ni taky budeme dělat nárok. A navíc budu mít právo svázat i Anne Naylorovou, pokud se mi zachce.“

„To má být vydírání?“

„Didione, zdá se, že se ti konečně podařilo vykřesat ze sebe jiskru inteligence. Srdečně ti blahopřeji.“

Ozval se přiškrčený zvuk. „Dobrá,“ vykoktal Didion a znělo to, jako by vzteky sotva dýchal. „Dobrá. Pokud Kmotrovi o této... záležitosti nic nepovíš, vyhovím tvým požadavkům. Pošli své poskoky do Juditheonu. Rychle, pokud budeš tak laskav.“

„Znamenitě. Sbohem, Didione.“

Jaxon položil sluchátko do vidlice, opřel se v křesle a přitiskl k sobě konečky prstů.

„Takže,“ spustil Nick a přerušil tak dlouhé ticho, „se pokusíme svázat Metyardovou.“

„Přesně tak. Didion prokázal, že takové odměny není hoděn. Necháme si Metyardovou sami pro sebe.“

„Anne Naylorová přebývá na území Marie Ogněny, takže Didion nemá právo nám ji slibovat.“

O Marii Ogněně, vidopaní sousedního sektoru citadely, jsem už slyšela. Dlouhé roky jsem tam žila spolu se svým otcem. Eliza mi kdysi řekla: „Pokud se k Marii chováš hezky, bude si to pamatovat. Pokud se hezky chovat nebudeš, přiměje tě, aby sis to pamatovala ty.“

„Dokud bude Didion držet jazyk za zuby,“ prohlásil Jaxon, „nemusí se Marie nic dozvědět.“ Zacukal mu koutek úst. „Dva z vás teď zamíří do Juditheonu a nasbírají tam co nejvíc informací o tom, kde a kdy byla Sarah Metyardová naposledy spatřena. Podstatné podrobnosti z jejího života vám ji pomůžou vystopovat — ty se dají vyčíst ze složek tady. Takže tu jeden z vás zůstane a pořádně je projde.“

Nemusela jsem se ptát, kdo bude o Metyardové zjišťovat informace, zatímco se ostatní vydají po její stopě. Skryla jsem tvář za závojem vlasů a snažila se nedávat najevo své podráždění. Je pravda, že jsem součástí gangu jen tři měsíce, a ano, je mi teprve šestnáct, ale být neustále zavřená tady uvnitř? Deptalo mě to. Chtěla jsem být kriminálnice, ne úřednice.

„Možná se vrátíme až dost pozdě,“ poznamenala Eliza a vstala. „Nicku, můžeme jet metrem...“

„Zadrž,“ pronesl Jaxon.

Zvedla obočí. „Proč?“

„Nechci, abys šla ty, má drahá. Chci, aby se tam vydala Paige.“

Po jeho slovech se mi kdesi v útrokách cosi zavlnilo. Eliza pootevřela pusku a maličko se zamračila.

„Nedívej se na mě tak. Budeš mít další šanci. Ale už je načase, aby tady slečna Mahoneyová dostala příležitost ukázat, co v ní je.“ Jaxon si mě soustředěně prohlížel. „Líbilo by se ti to, Paige?“

„Ano,“ odpověděla jsem okamžitě. „Prosím. Jestli to Elize nevadí.“

Eliza se vzpamatovala a řekla: „Ne, vůbec ne. Vlastně to bude příjemná změna. A navíc poltergeisty nesnáším.“

„Z dobrého důvodu,“ povzdychl si Nick. Sáhł po svém osvědčeném svetru s copánkovým vzorem a přetáhl si ho přes hlavu. „Jaxone, Paige je v tomhle všem pořád ještě úplněj nováček a Metyardová bude pěkně tvrdýj oříšek. Možná bys měl...“

„Já ale chci jít,“ vložila jsem se do toho.

„Skvěle. A taky půjdeš,“ oznámil Jaxon a plynule pokračoval, než k tomu rozhodnutí mohl Nick cokoli dodat. „Buďte rychlí. Jakmile prosákne na veřejnost, že je Metyardová v pohybu, půjdou si pro ni i další. Snažte se nepřitahovat na sebe jakoukoli nechtěnou pozornost Scionu.“

„Vyřídíme Didionovi tvé pozdravy.“ Nick si přehodil přes rameno kabát. „Můžeme, Paige?“

Už jsem byla na nohou.

„Až ji chytíte,“ řekl Jaxon, „svážu ji jednou provždy.“ Uhasil doutník. „Jděte.“

Jakmile jsme vyšli z jeho pracovny, odběhla jsem do svého pokoje a prohrabala šatník. Konečně, konečně budu užitečná. Jaxon se pak Nicka bude ptát, jak jsem si vedla, a já jsem se hodlala

postarat o to, aby na mě mohl pět samou chválu. Když všechno půjde dobře, možná už nikdy nebudu muset sedět za stolem — mým novým pracovištěm se stanou ulice Londýna.

Ani když jsem měla své nejlepší dny, nebyla jsem žádná módní ikona, ale teď jsem se probírala oblečením s kritickým zaujetím a snažila se vymyslet, jak dosáhnout dokonalé rovnováhy mezi nenápadností, elegancí a hrozivostí. Nakonec jsem se rozhodla pro bílou blůzu s kanýry, dvouřadové bordó sako s kapucí a černé kalhoty. Trošku hra na jistotu, ale přece jen jsem byla nováček. Bude lepší držet se zpátky. Zavázala jsem si boty a podívala se na sebe do zrcadla. Pohled mi oplácela vážná mladá žena s šedýma očima.

Zhodnotila jsem svůj odraz a zvažovala, jestli jsem dostatečně nenápadná. Bála jsem se hlavně toho, že mě rozmarnou hrou osudu potká otec a začne se vyptávat. Moje kudrnaté vlasy měly tak světlý odstín blond, až vypadaly téměř bílé, a i na dálku by mě prozradily. Schovala jsem je pod kapuci a kolem krku si uvázala šátek, který bych si v případě nutnosti mohla dát přes obličej.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Venku čekal Nick oblečený v těžkém kabátci, nos a pusku mu zakrýval šátek.

„Vypadáš nebezpečně,“ řekl a oči mu zářily.

Rozpačitě jsem si uhladila sáčko. „Jsem divná, že mi na tom záleží?“

„Ale vůbec ne. Tvoje image je zcela klíčovou součástí tvé pověsti, stejně jako tvoje činy.“ Vyzval po schodech dolů a já hned za ním. „Buď na telefonu, Elizo,“ zavolal. „Žádný procházky pro kafe.“

„Jsi krutý muž, Nicklasi Nygårde,“ ozval se odkudsi z pracovny její hlas.

Jaxon se vynořil ze svého pokoje, aby nás vyprovodil. Čekal na nás v chodbě.

„Paige,“ pronesl a přeměřil si mě od hlavy až k patě, „doufám, že nás dnes večer oslníš svými schopnostmi.“

„Budu se snažit ze všech sil.“

„Nic menšího od tebe nečekám.“ Na rtech mu pohrával úsměv, ale až k očím nevystoupal — byly stejně ocelově chladné jako

pokaždé. „Užij si svůj první úkol, ale pamatuj: v téhle citadele jsi má prodloužená ruka. Promlouváš mým hlasem. Mysli na to, protože já počítám s tím, že budeš vždy jednat v mém nejlepší zájmu a v zájmu Sedmi pečetí.“

„To budu,“ přitakala jsem a měla přitom pocit, jako bych skládala přísahu.

„Jaxone, tohle je Paigin první oficiální úkol v rámci syndikátu,“ nadhodil Nick. „Jak by si měla říkat?“

Cítila jsem, jak se mi potí dlaně.

Každý z nich měl přezdívku. Jaxon byl Bílý vazač, Nick Rudý zrak a Eliza Zmučená múza. Nebyla jsem si jistá, odkud Jaxon ta jména vzal, jen jsem svou vlastní přezdívku chtěla víc než cokoli jiného. Toužila jsem být skutečnou součástí gangu.

Konečně Jaxon promluvil. „Držte se z dosahu kamer. Přece bys nechtěla, aby tě Scion začal sledovat, drahá.“

„Viděli by jenom to, že trávím čas s Nickem,“ opáčila jsem. „Můj otec ho zná.“

Trošku se mi zachvěl hlas a prozradil tak mé zklamání. Nedal mi přezdívku.

„Nedělám si starosti, jestli vás uvidí spolu. Nicméně bych byl raději, kdyby nebylo nikde na záznamu, jak bojujete s poltergeistem,“ odpověděl Jaxon. „To by jistě ve Westminsteru vyvolalo nejednu otázku. A nepochybně by následovalo okamžité předvolání k výsledku.“

Dobrá poznámka. Bezpečnostní kamery by sice nezachytily, jak používáme naše dary, protože byly slepé ke spirituální aktivitě všeho druhu, alespoň zatím, ovšem zaznamenaly by podezřelé chování, a to by samo o sobě mohlo stačit k našemu odsouzení.

„A... její jméno?“ zeptal se Nick tiše.

Jaxon si mě zamyšleně prohlížel. Čekala jsem a z jeho upřeného pohledu mi tuhla krev v žilách.

„Bledý snílek,“ řekl nakonec s přetrvávajícím požitkem muže, který ochutnává drahé víno. „Ano... Bledý snílek. Jméno, které bude znát celý Londýn.“

II

NÁSLEDUJ PENÍZE

Když jsme vyšli z doupěte, nedokázala jsem se přestat usmívat. Venku bylo odporně lezavo, ale nová přezdívka ve mně zažehla plamen.

Jaxon Hall mě oficiálně schválil jakožto členku svého gangu. Mé rty neustále formulovaly ta slova, zkoušely jejich tvar. *Bledý snílek*. Znělo to nebezpečně a vznosně, jako nějaký mstivý duch. *Bledý snílek*. Ano, na to bych si dokázala zvyknout. Jestli jsem si ale tohle jméno chtěla ponechat, musela jsem teď dokázat, že jsem ho hodna — a to znamenalo polapit Sarah Metyardovou.

V průběhu několika let jsem definoval sedm řádů jasnovidnosti, řekl mi Jaxon ten den, kdy nás Nick představil. A jsem přesvědčen, má drahá, že ty patříš k nejvyššímu řádu, tudíž jsi jedním z nejvzácnějších jasnovidců v moderním světě.

Všechno to znělo vážně působivě. Ale co když to tak nebylo?

Co když se ve mně mýlil?

Oheň ve mně pohlasl. Tolik jsem chtěla Jaxona ohromit. Chtěla jsem v jeho očích zažehnout jiskru, stejnou jiskru, kterou jsem spatřila onen první den — záblesk ctižádosti. Bylo by to mé vítěz-

ství, kdyby se mi ji povedlo znovu rozdmýchat. A do pekel se mnou, jestli se mi to dnes znovu nepodaří. Ta nejodpornější vražda, duch na válečné stezce a vyhlídka na nečekané bohatství na konci toho všeho — ano, to byla dokonalá příležitost, jak se triumfálně vyhoupnout na jeviště jménem Londýn. Jak se stát Bledým snílkem.

Došli jsme k nejbližší stanici podzemní dráhy a přešli jízdenkami po panelu turniketu.

„Těšíš se?“ zeptal se Nick, a když uviděl můj výraz, zasmál se. „Dobře, koukám, že jo.“

„Elize to nebude vadit, že ne?“

„Ne. Když se k nám přidala, prošla si tím samým co ty, Jaxon po ní chtěl vždycky jenom papírování. Je to taková zkouška charakteru.“ Spěchal dolů po schodech. „Tak pohni. Didion si zakládá na dochvilnosti.“

Ztišila jsem hlas. „To mi u zločince přijde zvláštní.“

„Je posedlej etiketou. Neříkej to Jaxonovi, ale nemám mu to za zlý.“ Rozhlédl se kolem a zmerčil četníky rozestavené po nástupišti. „Od té doby, co se Kmotrem stal Hektor z Haymarketu, je syndikát čím dál prohnilejší. Trocha etikety by nám neuškodila.“

Když jsme míjeli jednoho z četníků, oba jsme ztichli. Naštěstí nám věnoval jen zběžný pohled.

„Nechci, aby to znělo, že ti rozkazuju,“ zamumlal Nick za chůze, „ale jsi poprvý v akci, takže je důležitý, abys dělala všechno, co ti řeknu. První věc, kterou si musíš zapamatovat: říkej mi Zraku, ne Nicku. A já ti zas budu říkat Snílku. Nikdo v syndikátu nesmí vědět o naší práci.“

„Myslíš, že by tě nahlásili?“

„Možná,“ řekl s předstíranou nonšalancí. Pak na tváři vykouznil úsměv. „Dneska tě povedu, nic nebudeš muset řešit úplně sama. Teoreticky je tohle dost snadnej úkol. Najdeme toho ducha, dáme Jaxonovi vědět, kde je, a on ho přijede svázat.“

„A to s náma nemohl... jít rovnou?“

„Je přece vidopán. Nezdržuje se hledáním.“ Došli jsme ke správnému nástupišti a Nick se zastavil. „Poltergeista jsem neviděl už

pěkně dlouho. Ode dne, kdy jsme se setkali, jich byla vlastně jen hrstka.“ Strčil si ruce do kapes. „Což mi připadá fakt pradávné.“

Mně ne. Já si ten den pamatovala až moc dobře.

Bylo to nedlouho poté, co jsem do Anglie přijela z Irska, kde jsem vyrůstala u prarodičů na jejich mléčné farmě v Tipperary. Už v citlivém věku devíti let jsem tušila, že jsem jiná — ale můj dar byl stále pohřben kdesi hluboko v mém nitru, čekal, až bude odemčen.

Toho roku mě táta odvezl do malé vesničky jménem Arthyen poblíž jižního pobřeží, kde žil jeden z jeho starých kamarádů. Byla jsem tehdy osamělá, stýskalo se mi po domově a hodně jsem mu vyčítala, že mě odvezl pryč od mých prarodičů, kteří zůstali v Irsku a rozhodli se místní nepokoje přečkat. Vesnička ani její obyvatelé se mi pranic nezamlouvali, ale pořád lepší než chodit do školy, kde na mě ostatní žáci plivali.

Na kraji Arthyenu se rozkládalo makové pole. A právě tam jsem se setkala tváří v tvář se svým prvním poltergeistem. Kůži na levé ruce mi rozsekal na cucky a pak mě odhodil, nechal mě tam vykrváčet.

Nick v tu dobu taky pobýval v Arthyenu a ten den se vydal na procházku, která ho zavedla k poli vlčích máků. Našel mě tam a poznal, že mi zranění způsobil nějaký duch, ačkoli ve mně neviděl nic, co by ho mělo zarazit. Nic, co by mě označovalo jako vidoucí. Ošetřil mě a jeho laskavost na mě hluboce a trvale zapůsobila. Jakmile mi rány zažil, vrátil mě otci a zmizel mi ze života stejně rychle, jako se v něm objevil. A já byla ze světa ještě zmatenější než dřív.

Podruhé jsme se setkali až za dalších sedm let. K našemu opětovnému shledání došlo v mé škole, čistou náhodou, jen před několika málo měsíci. Přišel studentům něco povědět o kariéře v lékařské divizi Scionu. Po přednášce jsem ho vyhledala, protože

jsem se ho zoufale toužila zeptat, co se ten den v makovém poli skutečně stalo.

Pamatoval si mě. A tentokrát věděl přesně, kdo opravdu jsem — vidoucí. Krajinochodkyně. Místo toho, aby mě nahlásil pro podezření z nepřirozenosti, požádal mě, abych se s ním sešla později. A když jsem souhlasila, nabídl mi práci u Jaxona, kde by mi poradili, jak ovládnou svůj dar, a ochránili mě před Scionem. Protože kdyby někdo zjistil, kdo vlastně jsem, režim by mě nechal zabít. Nickovu nabídku jsem přijala. Po skončení školního roku jsem odešla žít k Sedmi ciferníkům. A bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké jsem kdy udělala.

Nick mě zachránil před nevědomostí. A tím mi zachránil život.

Po setkání s poltergeistem mi na jedné ruce zůstalo několik jizev. Teď jsem po nich přejela prsty a vzpomněla si na tu doběla rozžhavenou bolest tak jasně, jako by se to stalo teprve včera.

„Takže,“ pronesla jsem a potřásla hlavou, abych tu vzpomínku zahнала, „jaký nás dneska čekají problémy?“

„Hlavní hrozbou jsou konkurenční gangy a vigilové. Až někoho takovýho uvidíme, prostě pomalu odejdeme. Nebudeme k sobě přitahovat žádnou pozornost.“

„Dobře.“

Pracoval pro Scion. Na tom, že k sobě nebude přitahovat pozornost, závisel jeho život. Vidoucí pracující pro vládu, která proti jasnovidcům bojuje — popravili by ho, kdyby zjistili, že je nepřirozený. Nikdy jsem nepochopila, proč tenhle dvojitý život riskuje. Něco takového by přece dělal jenom šílenec nebo zoufalec, ale Nick podle mě nebyl ani jedno.

Stáli jsme na nástupišti blízko sebe. Touhle dobou tu bylo spoustu lidí, Londýňani byli na cestě domů z práce — ztraceni ve svých mobilech a data padech, necítili duchy, kteří tančili a proplétali se kolem nich. Kdysi mě má jasnovidnost děsila, ale

dnes jsem si jí cenila. Dokázala jsem vnímat svět, který byl těmhle lidem zapovězený. Jejich životy budou vždycky napůl prázdné.

V tiché shodě ani jeden z nás ve vlaku nepromluvil. Moc lidí. Moc velké ticho. Když jsme na správné stanici zase vystoupili, vyrazili jsme k polorozbořenému kostelu, kterému místní říkali Bow Bells. Nacházel se v Cheapside, byl bledý a jaksi pochmurný.

U pouliční lampy tam na nás čekal malý štíhlý muž s mohutnými čelistmi. Jeho oblečení jako by pocházelo přímo z osmnáctého století, na sobě měl punčochy a na hlavě dokonce napudrovanou paruku. Rty měl pevně sevřené.

Vedle něj stála žena s olivovou pletí, oblečená v koženém kabátci, její krátké kaštanové vlasy měly o chlup jasnější barvu, než by bylo přirozené. Na první pohled každého upoutalo její tmavé obočí, na nose jí seděly brýle se zlatými obroučkami. Když ji Nick uviděl, zastavil se a zalapal po dechu.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se ho.

„Marie Ogněna, vidopaní tohohle sektoru. Musela se nějak dozvědět, že se s náma Didion domluvil.“

„A to je špatný?“

„No, dobrý to není. Mariin vztah s Didionem Waitem je... komplikovanej. Jeho aukční síň Juditheon je v jejím sektoru, ale Marie z toho nic nemá.“

„Ale vždyť všechny podniky vidoucích musí odvádět určitéj podíl vidopánovi nebo vidopaní.“

„Přesně tak, daň syndikátu. Ale Kmotr udělal Juditheonu výjimku,“ vysvětlil Nick. „Než Didion síň založil, nikoho ani nepadlo prodávat duchy v aukci, patřili prostě tomu, kdo ovládal sektor, kde přebývali, a bylo možný je maximálně soukromě prodávat na černým trhu. Didion přišel na to, že z organizovaného dražení by mohlo kápnout mnohem víc peněz. Napadlo ho, že bude do aukcí krást duchy z jinejch sektorů, což je sice nelegální, ale Hektor s tím nic nedělá — dokud dostává svůj podíl.“

Začínala jsem chápat, proč Jaxon Didiona tak nenávidí. Nejspíš umíral vzteky, že s tím nápadem nepřišel jako první.